XVII. Kalandozok.hu Téli Tábor
I. Hangulatkeltő

A mágusok már hetek óta keresték a herceget, de minden próbálkozásuk kudarcba fulladt. Még az asztrális kisugárzására sem sikerült ráakadniuk.

– Az asztráltest eltűnésének csak egy oka lehet – jegyezte meg vészjóslóan az egyik fiatal mágus, miközben mind az öreg magisztert figyelték, ahogy az térdre ereszkedve rúnákat rajzolt egy földön heverő kőtáblára.

A többiek nem szóltak, mindannyian tudták, hogy egy élőlény asztrális énjét nem lehet teljes mértékben elrejteni, főleg, ha az a kisugárzás egy olyasvalakihez tartozik, mint a herceg.

– Valóban – mondta az öreg magiszter miközben a szeme egy pillanatra sem hagyta el a kőtáblát. Úgy tűnt, az öreg nem méltatja többre az ifjú megjegyzését, de aztán még hozzátette:

– Csak egy, de nem az az egy, amire te gondolsz. A herceget könnyebb megölni, mint eltűntetni. - A többség arcán értetlenség tükröződött, miközben az utolsó rúna vonalait is felrajzolta a kőlapra. A több tucat rajzolat között akadtak olyanok, amelyek jelentését csak a magiszter ismerte. A fiatal mágus magában kételkedni kezdett, hogy vajon beszámítható-e még az öreg, és hogy vajon nem vette-e el az eszét a kudarcok végeláthatatlan sorozata, hiszen nem túlzás azt állítani, hogy az égvilágon semmit sem haladt a kutatómunka. A bizalmon az sem segített, hogy a magiszter pár napja betért egy jósdába tanácsot kérni. Ki hallott már arról, hogy a varázslótanács neves tagja egy jóshoz menjen tanácsért? Az ifjúnak nem maradt ideje szavakká formálni gondolatait, mert a magiszter hangja törte meg a csendet:

– Ideje útra kelni – mondta száraz hangján és a botját hozzáérintette a kőlaphoz. Mindnyájan érezték, ahogy a botból mérhetetlen mennyiségű mágikus esszencia áramlik a kőtáblára rajzolt rúnákba, amelyeknek vonalai ezer színben izzottak fel. A kőlap felett a levegő vibrálni kezdett, majd egy sötét, ember nagyságú tükör jelent meg a tábla fölött.

– Hát, valóban sikerült megnyitni.

A varázslat sikeressége eloszlatta a kételyeit az öreggel szemben. Az aggályai valószínűleg amúgy se változtatnának semmin, gondolta magában, majd elsőként lépett át a kapun.

A túloldalon végelláthatatlan sötétség fogadta a fiatal mágust, mintha egy feneketlen tengerbe csöppent volna. Semmit nem látott, leszámítva egy apró, fénylő pontot a távolban. Botjából azonnal fényt teremtett, de még a mágikus fény is alig hatolt át azon a fátylon, ami gátolta a látásban. Hamarosan megjelent az egyik társa mellette, aztán még egy és megint egy. Eközben úgy döntött, megvizsgálja a távoli fényforrást, amíg a többiek is megérkeznek.

– Mindjárt jövök – mondta, és rögvest elindult, amerre azt a dolgot sejtette, mert fényét most elhomályosította saját botjának fénye. Szép lassan megérkeztek mindannyian, a sort a magiszter zárta.

– Hová tűnt a szószátyár? - kérdezte az öreg.

– Elment, arra… – mondta az egyik és újával előre mutatott, de a sötétségben már a bot fényét sem lehetett felfedezni.

– Vagy úgy – konstatálta az öreg és körbenézett. Megtapintotta a földet, majd pedig koncentrálni kezdett. – Érdekes, nagyon érdekes – hümmögte magában.

– Hol vagyunk mester? – kérdezte az egyik.

– Hogy hol? Ez egy nagyon jó kérdés drága tanítványom. Biztos vagyok benne, hogy nem ott, ahova menni akartam, de minden bizonnyal ott, ahol lennünk kell.

A magiszter szavai zavart keltettek a mágusok kis csapatában. Eddig azt hitték, legalább egy valaki közülük tudja, hogy hová jöttek, ám világossá vált, hogy egyikük se tudja. A sötétség, amin alig szűrődött át a mágikus fény hirtelen sokkal dermesztőbbé vált a számukra.

– Egyáltalán Yneven vagyunk még? – kérdezte ugyanaz megint.

– Nem. Ez itt nem Anyagi Sík. Ez az egy bizonyos. – válaszolta az öreg.

A felismerés aggodalommal töltötte el a csapatot.

– Jobb lenne, ha visszamennénk – mondta az egyik.

– Nem! Nem, amíg egy hiányzik. – vágott közbe az öreg. Még itt is: azon a helyen, amit joggal nevezhettek volna a világ végének, elég volt a magiszter tekintélye ahhoz, hogy megregulázza a kétkedőket.

– Várunk – mondta. És csak vártak. Órák teltek el. Senki sem szólt semmit. Nem láttak senkit és semmit, csak egymást, aztán egyszer csak egy apró fénylő pont tűnt fel a közelben.

– Na, meg is vagyok. Már itt is van mindenki? – jegyezte meg az ifjú, aki hirtelen előkerült.

– Már órák óta várunk rád. – válaszolt az egyikük.

– Micsoda? Hisz az előbb még itt voltam. – válaszolta a megkerült mágus értetlenül.

A többiek nem lepődtek meg annyira, mint a fiatal mágus, aki választ várva bámult a társaira. Helyettük az öreg szólalt meg:

– Az meg mi a kezedben, és hol találtad? – szegezte a kérdést a fiúnak.

– Ez? Egy pergamen. Ott találtam – válaszolta, és maga mögé mutatott a sötétségbe.

– Add csak ide! – mondta türelmetlenül a magiszter, és kikapta a fiú kezéből a pergament. Úgy tűnt, valami írás volt a papírra vésve, mert az öreg nagyon belemerült. – Ez vérfagyasztó – mondta, miközben a nyugtalanság jelei megjelentek az arcán. – Azonnal vissza kell mennünk Doranba. Talán még nem túl késő…

Írta: nekdolan